

Яровий сонет

Нестор Чир

Дзвенять сніги лататтям голосів,
Хмеліє день, напоєний весною.
Запрошучи жайвора на спів,
Висока синь прощається з журбою.

Не вигасло багаття нам в душі
За дні зими, і стоголосі гами,
Моя любове, знов до нас мерщій
Із вирію вертають з журавлями.

Тоді печаль на радість поверта,
І стелиться довкола доброта,
В твоїх очах народжуються сльози.

Яріє усміх у досвітній млі,
І благовість приходить до землі,
Щоб нагадати про травневі грози.